

АДВЕНТИСТСЬКИЙ ВІСНИК

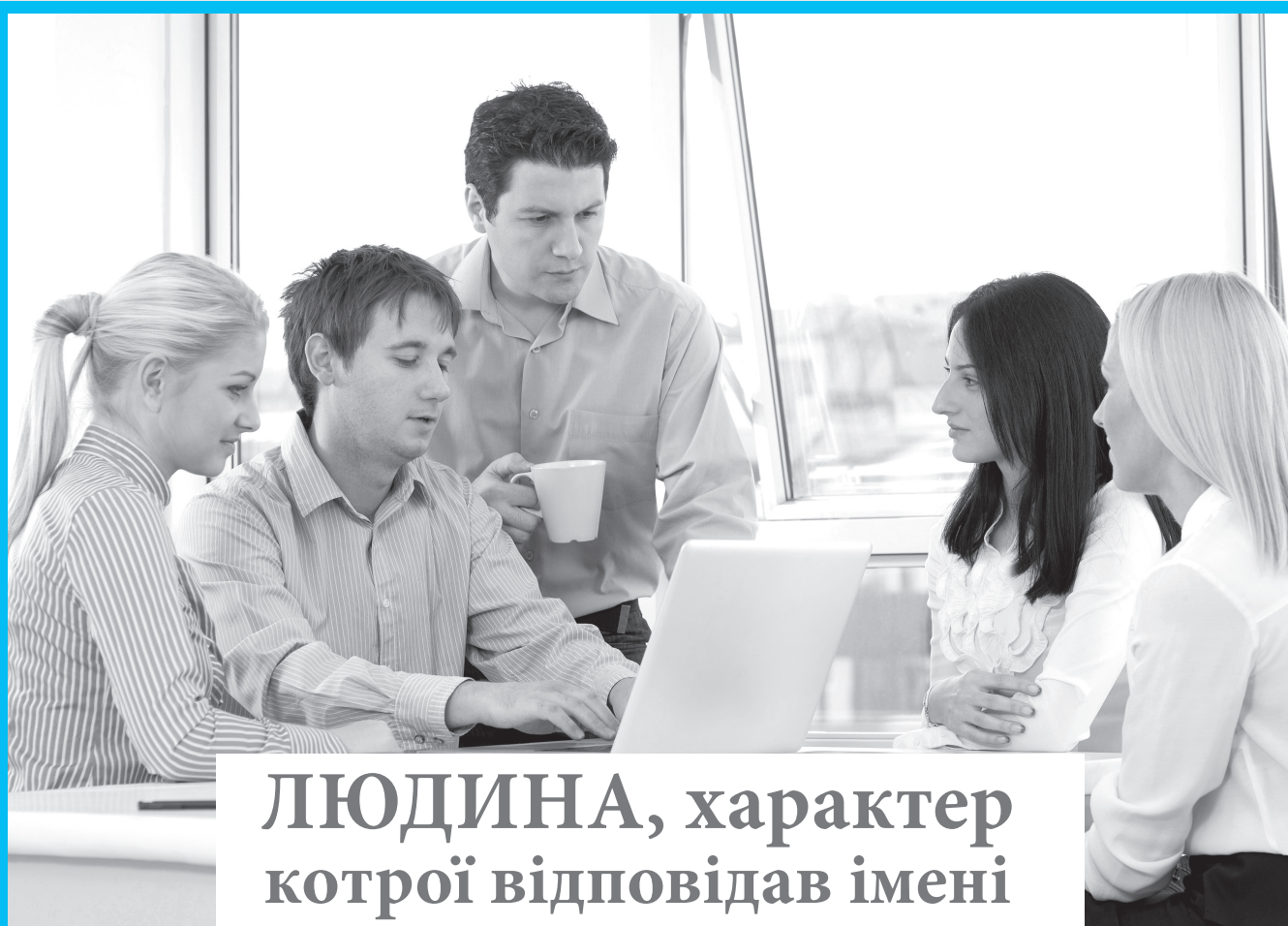
Бог є любов

№ 2 (296)
лютий 2015

Адвентистский ВЕСТНИК

газета Церкви християн адвентистів сьомого дня в Україні

ЛЮДИНА, характер котрої відповідав імені

Якщо саме Бог поставив нас тут, не будемо заздрити тим, хто несе вище та відповідальніше служіння, ніж ми. З іншого боку — не будемо принижувати й ролі тих, хто звершує скромніше, але таке важливе в Божих очах служіння. Якщо Господь поставив вас саме тут, не думайте, що на іншому місці ви принесли би більше користі. Використовуйте наявні можливості, а не шукайте інші місця, втікаючи від проблем.

2

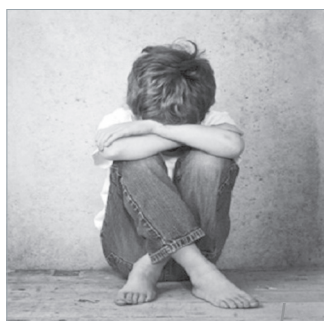
«Папа, он меня
обнял!»

4

Ісус сказав:
«Я — двері!»

6

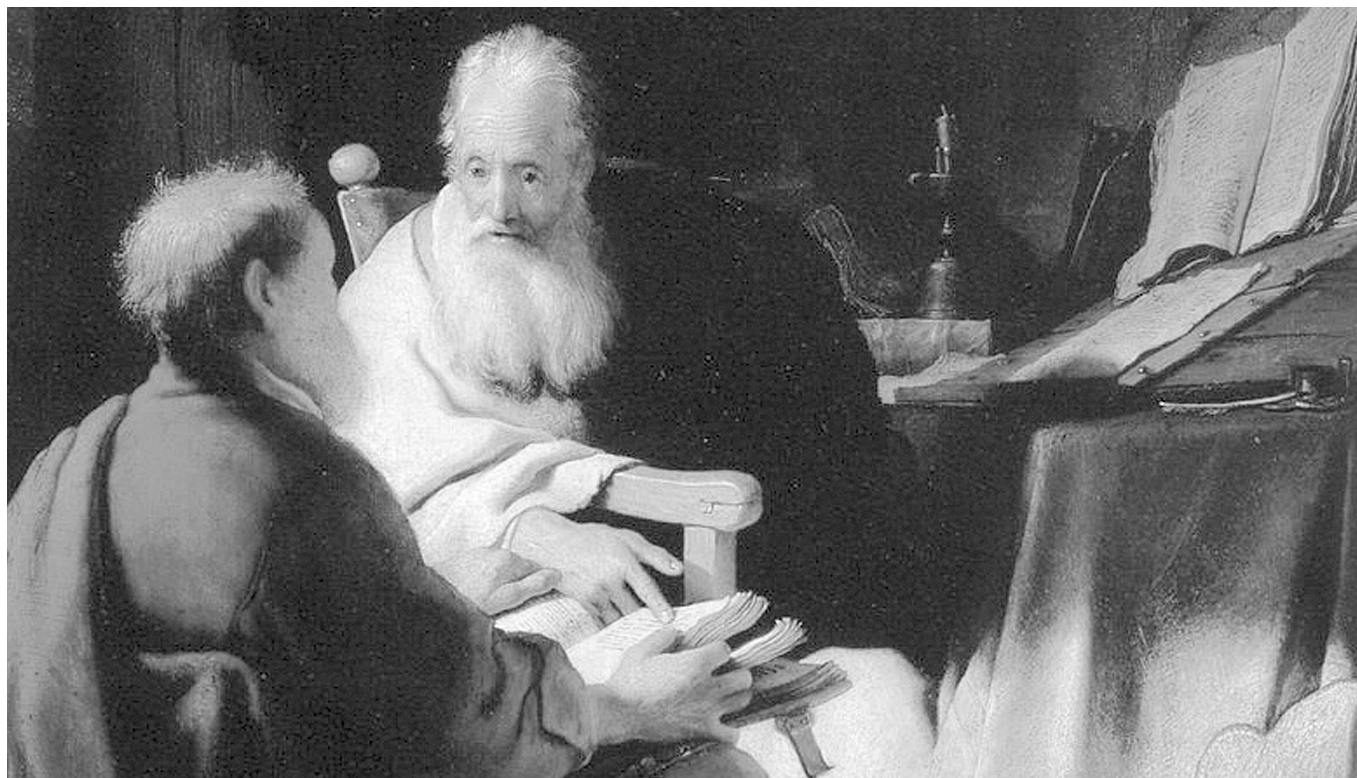
Проданный за
шесть бутылок
вина

8

«Счастливы
вы, что не
видели войны»

11

ЛЮДИНА, характер котрої відповідав імені

Коли ми вмикаємо телевізор чи читаємо пресу, то досить часто стикаємося із заявами на кшталт: «За голову Бен Ладена обіцяють винагороду в 25 млн доларів! Він є терористом № 1 у світі!» Сучасна супутникова система відеоспостереження настільки розвинута, що за її допомогою знайшли колишнього правителя Іраку Садама Хусейна навіть у невеличкій «норі».

У IX ст. до Р. Х. вже три роки тривав розшук «небезпечного злочинця» на ім'я Ілля. Сам цар пообіцяв велику винагороду тому, хто знайде його чи вкаже на його місце перебування.

Саме наприкінці періоду кризи та голоду два Божих мужа отримали накази з уст двох царів — Царя Небесного та царя ізраїльського: «І минуло багато днів, і було Господнє слово до Іллі третього року, говорячи: «Іди, покажися до Ахава, а Я дам дощ на поверхню землі». І пішов Ілля показатися до Ахава. А в Асирії був сильний голод. І покликав Ахав Овдія, що був

над домом, а Овдій був дуже богобійний. І сталося, коли Єзавель вигублювала Господніх пророків, то Овдій узяв сотню пророків, та й сховав їх по п'ятдесят чоловік у печері, і годував їх хлібом та водою. І сказав Ахав до Овдія: «Іди по Краю до всіх водних джерел та до всіх потоків, — може, знайдемо трави, і позоставимо при житті коня та мула, і не вигубимо худоби». І поділили вони собі Край, щоб перейти по ньому, — Ахав пішов однією дорогою сам, Овдій пішов сам другою дорогою» (1 Цар. 18:1-6). Обидва царі бажали вирішити проблему посухи та голоду, але різними способами.

Ахав спочатку шукав Ілля, з яким пов'язував виникнення проблеми, хотів його знищити. Потім йому була потрібна вода, далі він урятував коней у той час, як гинув його народ. Як бачимо, коні стали важливішими, бо були його власністю, а народ — «нічий». Наскільки в людини спотворені пріоритети, коли вона віддалена від Бога!

Інший Цар — Цар Всесвіту — хотів, щоб Ахав не шукав спосіб усунення наслідків гріха, а зайнявся пошуками кореня проблеми. Якби він шукав Господа, молився Йому,

постався та впокорився, тоді усе стало б на свої місця (див. Матв. 6:33).

Святе Письмо повідомляє, що Ахав та Овдій пішли різними шляхами. Тут прихований глибокий біблійний символізм. Вони вже давно йшли протилежними духовними шляхами: один служив Ваалові, інший — Богові Ягве; один вбивав Божих пророків, другий годував у печері 100 пророків.

Ахав при зустрічі з Іллею вигукнув: «Це ти бентежиш Ізраїля?» У відповідь Овдій смиренно промовив: «Це ти, мій пане Ілле?» Перший шукав духовне джерело, а другий уже давно його знайшов.

І ось відбулася зустріч двох Божих людей — Овдія та Іллі. Які вони за характером? Однакові чи різні? Багатьом християнам здається, що коли на людей сходить Святий Дух, то Він робить їх однакови-ми за характером. Та чи правильна така думка? Для цього достатньо поглянути на трьох сповнених Святого Духа апостолів — Павла, Петра та Андрія. Навіть поверхового дослідження достатньо, аби побачити суттєву різницю між ними. Сила Святого Духа розвиває та спрямовує природні риси до

святого руслу, але Петро залишився палким, Андрій — спокійним, а Павло — ревним. Ім'я біблійного героя звучить єврейською як «Овадьяху», що означає «раб» чи «служитель Ягве». Хто ж такий Овдій? Між біблійними дослідниками точаться суперечки: хто він за духовною сутністю? Таємний віруючий, як Никодим? Пристосуванець, котрий служив двом панам? Вірний Божий слуга? Дехто вважає, що Овдій не міг би досягти такого становища в суспільстві, не йдучи на компроміс із совістю. І справді, хто він: зрадник, боягуз чи герой? Навіщо здогадуватися чи сперечатися? Даваймо уважно прочитаємо Слово Боже. Воно дає чітку та однозначну відповідь в 1 Цар. 18:3: «Дуже богобійний».

Ми часто вважаємо: якщо багатий, то злодій; якщо при владі, то корупціонер та шахрай. Тому, мабуть, останнє місце, де б ми шукали богобоязливую людину, був би палац Ахава та Єзавелі. Та в Бога завжди є Свої люди, навіть у владних структурах. Коли людина каже: «Не може бути!», причиною цього є одне з двох: вона судить по собі, бо не змогла б залишатися вірною в такому середовищі, або не знає прикладів збереження чистоти серед нечестя та духовного бруду. Сподіваємося, що друга причина є основною. Наведемо кілька біблійних прикладів:

Христос: «Пилип знаходить Натаніла та й каже йому: Ми знайшли Того, про Кого писали Мойсей у Законі і пророки, — Ісуса з Назарета, сина Йосипа! Сказав йому Натаніл: Чи може бути щось доброго з Назарета? Каже йому Пилип: Іди — і подивися» (Івана 1:45, 46). Навіть живучи у нечестивому Назареті, Ісус зумів зберегти духовну незаплямованість.

Дім кесаря: «Вітають вас усі святі, особливо ті, що з дому кесаря» (Філіп. 4:22). Нечестя римських імператорів та аморальні звичаї придворних разом з лютими гоніннями на віруючих робили, здається, неможливим існування справжніх християн у цьому середовищі, але вони там жили!

Божі люди в Пергамський період історії Церкви: «Я знаю твої діла і де ти живеш, — там, де престол сатани, та тримаєшся Мого Імені, і ти не зрікся Моєї віри в дні, коли у вас, — де живе сатана, — був убитий Мій вірний свідок Антипа» (Об'явл. 2:13).

Є й інші біблійні приклади людей, котрі були при владі в нечестивому середовищі, проте залишилися чистими перед Господом: Йосип (див. Бут. 41-50), Даниїл (див. Дан. 1-6), Естер (див. Естер 1-4) та чимало осіб серед царів Божого народу. Чи будемо ми підозрювати і їх у нечесті?

Тому, коли ми вигукнемо: «Цього не може бути! Чистий у брудному оточенні?», Бог промовить: «Він не тільки може вижити, але й залишитися «дуже богобійним»».

У часи Іллі ми знаходимо чотири категорії Божих слуг: сім тисяч вірних Богові осіб; 100 захованих у печерах пророків; царедворець Овдій; Божий вісник Ілля.

До якої категорії ви себе зараховуєте? Кожна з них по-різному реагувала на кризу, але спільним у них було те, що, як свідчить Святе Письмо, вони залишилися вірними Богові.

Яку ж роль Овдій відіграв у Божому плані? Він не ходив у волосяниці, як Ілля, не жив у пустелі та не ховався від Ахава. Він був гарно одягненим, досить заможним, жив у палаці, але найважливіше — там, на своєму місці, він залишався вірним! Цьому високоповажному державному діячеві було довірене управління палацом та землями царя. Уявіть, що навіть нечестивий Ахав побажав бачити його своїм управителем. Мене це не дивує, бо коли я служив у лавах Радянської армії, наш комбат не втрачав нагоди, аби сказати: «Ось ці віруючі... і такі... і сякі...». Але коли потрібно було брати людину на склад, щоб відповідала за матеріальні цінності, то брали віруючого. У душі він знав, кому можна довіряти!

Та все ж таки нам здається, що на тлі Іллі тьмяніють здобутки Овдія. Наведемо деякі біблійні факти:

1 Батьки Овдія назвали свою дитину «слугою Ягве» в часи страшних гонінь. Безсумнівно, це був прояв великої віри.

2 З юності вони прищепили синові благоговіння перед величчю Бога (див. 1 Цар. 18:12). Шановні батьки, не втрачайте й ви такої можливості, адже «страх Господній відводить від злого» (Прип. 16:6); «У Господньому страхі — сильна надія, і Він пристановище дітям Своім» (Прип. 14:26).

3 Бог наділив Овдія визначними талантами, і він мав змогу свідчити там, куди ні Ілля, ні пророки не мали доступу. Він не мав можливості викладати 24 уроки «Так говорить Біблія», але жив так, що придворні поважали Бога, Якому він служив.

4 Овдій був настільки стійким у вірі, що ні лестощі, ні кар'єрний ріст, ні загрози не примусли його зрадити Бога. Це ознака

вірних Господу людей останнього часу: «Тут терпіння святих, які бережуть Божі заповіді та віру Ісуса» (Об'явл. 14:12). Грецьке слово «хюпомоне» («терпіння») означає «стійкість під час труднощів», «витримка, постійність у досягненні мети».

5 Коли Ілля відпочивав біля Хорафу, Єзавель почала переслідувати Божий народ. Не маючи змоги знайти та впіймати Ілля, вона весь свій гнів вилила на представників народу. Було знищено багато Божих пророків. Та чи всіх? Саме ці 100 врятованих пророків стали служителями та підвалиною для церкви, де пастором був Єлисей. Овдій годував пророків у печерах, коли люди помидали від голоду. Він не помер мученицькою смертю, як чимало Божих пророків, але не померли й інші вісники: Мойсей, Йосип, Давид, Даниїл. То хіба це применшує їхню вірність? Адже самобичування ніколи не було Божим шляхом.

Що легше: одного разу згоріти у вогнищі чи щоденно обсмажуватися в розбещеній атмосфері Єзавелі? Уникнути небезпеки чи щоденно потрапляти в неї? Доля Овдія не була легшою. Тому якщо саме Бог поставив нас тут, не будемо заздрити тим, хто несе вище та відповідальніше служіння, ніж ми. З іншого боку — не будемо принижувати й ролі тих, хто звершує скромніше, але таке важливе в Божих очах служіння.

Якщо Господь поставив вас саме тут, не думайте, що на іншому місці ви принесли би більше користі. Використовуйте наявні можливості, а не шукайте інші місця, втікаючи від проблем.

Якби Овдій пішов у підпілля, то зберіг би себе та власну сім'ю. Він міг би не ризикувати долею своїх дітей, але тоді решта 100 світильників Господа були би погашені жорстокою рукою Єзавелі. Страх Божий робить людину сміливою. Якщо ми будемо боятися Бога, то не будемо боятися більше нікого!

Якщо у вас нелегкі обставини — зміцніться, бо вірність Богові залежить не від зовнішніх обставин, а від стану серця. Важкі обставини — це можливість для Бога засяяти в нас.

Є чимало християн, котрі бажають бути Божим рупором, як Ілля, але забувають, що більшість людей Бог покликав стати маяком, який мовчки освітлює дорогу, оберігаючи кораблі від катастроф і вказуючи шлях до бажаної гавані (див. Матв. 5:16).

«ПАПА, ОН МЕНЯ ОБНЯЛ!»

Моя жена несколько раз в год ложится с Сашей, нашим сыном-инвалидом, для реабилитации в больницу. В те дни с нами живет и помогает нам бабушка. Но иногда мне приходится оставаться со своими дочерьми одному. Несмотря на все трудности, связанные с отсутствием жены, в этой ситуации есть и огромное преимущество — я больше общаюсь со своими девочками.

Когда моя старшая дочь Наташа была в первом классе, произошла история, впоследствии ставшая для меня притчей. Была зима. Жена и сын лежали в больнице. Я стоял у подъезда нашего дома и разговаривал с одним из знакомых. В это время моя дочь вернулась из школы. Обычно, если у меня есть время, мы обязательно, хоть немного, побегом на улице, поиграем в снежки. А тут я был занят разговором и не уделил дочке должного внимания.

Наташа подошла ко мне и, дергая за рукав, сказала: «Папа, я хочу тебе что-то сказать». Я обратил внимание на выражение ее лица — оно было каким-то необычным. Я не мог понять, радуется она или вот-вот заплачет. Да и взгляд у нее был необычный. Я понял, что ее надо выслушать. Когда я нагнулся, дочь прошептала мне на ухо: «Папа, меня сегодня в школе Антон обнял!»

В тот момент я подумал: «Вот это да! Христианская школа, первый класс... И чем они там занимаются?!» Но мне было некогда, и только вечером за ужином я спросил Наташу: «Доченька, расскажи, что там у тебя произошло». И она сказала мне: «Папа, мы с Антоном играли, а потом он взял и обнял меня за шею». Когда она показала,

как Антон ее «обнял», стало очевидным, что это были не дружеские объятия, а силовой зажим, который часто используется, к примеру, в борьбе. Поняв, что произошло, я спросил дочь, видела ли она, чтобы я хоть раз маму так обнимал. Наташа покачала головой. Я объяснил ей, что это не объятия, а силовой зажим. Так не обнимают...

Возможно, я ошибаюсь, но мне кажется, что эти «объятия» пробудили в моей дочери целую гамму неведомых ей ранее чувств. В сердце каждой девочки, даже самой маленькой, есть зернышко особого чувства, которое пока еще не проросло, — потребности быть любимой, потребности в нежности, объятиях. И девочка, осознанно или неосознанно, надеется, что однажды она встретит человека, который полюбит ее и будет лелеять, защищать, оберегать и обнимать... И вот мальчишка обнял ее и пробудил в ней эти чувства.

Мы все приходим в этот мир с потребностью в любви и принятии. Мы хотим быть любимыми по-настоящему, неэгоистично, без фальши, но мы же не знаем, какая она, настоящая любовь. Поэтому очень часто, если мы не идем путем креста, не живем жертвенной любовью, сатана ловит нас в свои

сети имитацией любви. Вместо подлинных объятий он держит нас силовым зажимом, внушая, что это и есть та настоящая любовь, в которой мы нуждаемся.

Эгоизм — самая большая наша проблема, наша беда. Эгоизм ослепляет нас, и мы не видим, не понимаем настоящей любви и думаем, что там, где наш эгоизм поощряется, проявляется подлинная любовь. Дьявол опутывает человека сетями эгоизма и таким образом ведет его по жизни. Он внушает ему, что это и есть любовь, и человек может всю жизнь прожить в силовом зажиме, считая, что это объятия любви.

Путь креста

Христос приглашает нас на Свой путь, путь креста. Он знает, что только там человек сможет познать настоящую любовь и увидеть всю фальшь и ужас эгоизма. Вот почему призыв Иисуса к окружающим Его людям взять крест и следовать за Ним не является призывом к подвигу. Христос призывает к лучшему пути — лишь на нем можно достичь полноты любви и подлинного счастья.

Этот призыв противоречил человеческим представлениям о счастье. Люди, окружавшие в тот

момент Иисуса, как и Его ученики, понимали счастье несколько иначе. Поэтому Христос говорил Петру: «Ты думаешь по-человечески, а Бог видит все по-другому. Я беру Свои руки, из которых ты взял немало благословений. Я поведу тебя таким путем, на котором ты не будешь видеть Моих рук. И ты станешь вопрошать: «Господи, где Ты? Почему Ты меня оставил, почему я не чувствую Твоего присутствия в моей жизни? Где Ты, Господи?» Но на этом пути Господь будет учить тебя искать не Его дарующие руки, а Его Самого. И однажды ты встретишься с Ним на этом пути лицом к лицу».

То же самое было с Иовом. Он потерял все. И почти на каждой странице книги Иова записаны его вопросы к Богу, Которого он не понимал. И только в конце последней главы он воскликнул: «Я слышал о Тебе слухом уха; теперь же мои глаза видят Тебя; поэтому я отрекаюсь и раскаиваюсь в прахе и перепле» (Иов. 42:5, 6).

Мечта Отца

Бог мечтает о встрече с нами наедине. Он желает, чтобы Его необъятная любовь стала нам близкой и понятной, стала нашей сущностью. Он не хочет, чтобы мы знали о Его дарах, которыми Он должен, по нашему мнению, осыпать нашу жизнь, и никогда не узнали, как же Он любит нас. И когда мы встретимся с Ним лицом к лицу, то поймем, что все остальное не имеет

смысла и что дары сами по себе ничего не значат. Поэтому Христос говорит каждому из нас: «Ты не будешь счастлив по-настоящему, если приобретешь весь мир, а любви Моей не узнаешь. Ты потеряешь душу свою. В твоих глазах будут только знаки денежных купюр, и ты сквозь эту призму будешь смотреть на окружающий мир. И твой эгоизм будет ослеплять тебя настолько, что ты так и не узнаешь, что же такое настоящая Любовь».

В одной книге я прочел историю, в которой автор рассказывает о том, что он никак не мог понять, почему его тетя запрещала ему входить в одну из комнат своего дома. И вот однажды, когда он, будучи подростком, в очередной раз гостил у тети, ему случайно удалось увидеть, как тетя, находившаяся в той комнате, склонилась над своим уже взрослым сыном. Тот был болен, ничего не понимал, только ел и спал. Он всю свою жизнь пролежал в той комнате на кровати. Он так и не осознал, что у него есть мама, не смог понять ее любви к нему. И автор вспоминает о том, как услышал плач тети и ее горькие слова: «Сыночек, ты так меня и не узнал». Бог тоже плачет над Своими детьми, которые так Его и не узнали...

В книге Э. Уайт «Желание веков» есть замечательные слова: «Наш Спаситель жаждет признания. Он ищет сочувствия и любви у тех, кого искупил Своей кровью. Он бесконечно стремится, чтобы люди пришли к Нему и обрели жизнь. Подобно тому, как мать ждет

первой улыбки ребенка, свидетельствующей о пробуждении разума, так и Христос ожидает взаимной любви, рождение которой означает, что в душе начинается новая жизнь» (с. 191).

Как мать радуется тому, что ребенок начинает осознанно ее воспринимать, так радуется Господь, когда видит, что наш взгляд становится осмысленным и мы узнаем в Нем не только руки, полные даров, но и Отца. Вот что Ему нужно! Он лучше нас знает, что все остальные дары не сделают нас счастливыми. Поэтому Его призыв: «Следуй за Мной, иди путем креста!» — это благой призыв.

Другого пути нет

Следование путем креста — это следование за безграничной Божьей любовью, и когда она откроется вашему сердцу, вы уже не сможете не следовать за ней.

Когда Божья любовь касается сердца, когда вы понимаете, что эта любовь лучше, чем все дары, которых вы просили у Бога, тогда вы соглашаетесь, что отказаться от собственного эгоизма — благо. Вы соглашаетесь с тем, что бремя Христа действительно не тяжелое. Вы соглашаетесь, что путь креста, на котором вы учитесь служить, а не господствовать, отдавать, а не брать, быть, а не казаться, — самый лучший путь. И другого пути для детей Божьих в этом мире нет!

Александр Лисичный

Слова, после которых говорят: «Аминь»

Слова, после которых говорят: «Аминь»,
Нельзя ни с чем сравнить и перепутать.
Мы на коленях проведем минуты,
И с Богом встретимся, ты только не остынь.
И если б знали, сколько в каждом сердце боли,
Тогда бы стали меньше говорить, а больше петь...
Все будет! Все в Его руках и воле!
У каждого своя проблема, боль в груди,
На сердце рана — свежая, большая...
Одни уходят, кто-то остается жить,
Родных и близких, может быть, теряя...
И от людей бывает боль такая,
И от друзей, и от родных сердец...
Но помни: Бог все понимает!
Он — любящий Спаситель и Отец!

Вилина Пирожок

/// Пробудите к действию ///

Пробудите к действию все духовные силы. Скажите всем, кого вы посещаете, что конец близок. Господь Иисус Христос откроет сердца и оставит в их разуме неизгладимое впечатление. Старайтесь пробудить мужчин и женщин от духовного равнодушия. Расскажите им, как вы служите Спасителю. Скажите, какое благословение вы получаете, находясь у ног Иисуса и изучая драгоценные уроки из Его Слова. Не молчите о счастье и радости, заключенных в христианской жизни. Ваша теплота и горячие слова убедят людей в том, что вы нашли драгоценную жемчужину. Пусть ваши радостные и ободряющие слова покажут, что вы действительно нашли прекрасный путь. Это настоящая миссионерская работа, и если она будет совершена, то многие пробудятся от сна (Свидетельства для Церкви, т. 9, с. 38).

Ісус сказав: «Я — ДВЕРІ!»

Костя думав про двері цілий день. Сьогодні мама попросила його притримати їх, тому що її руки були зайняті квітами. Потім він відчинив і зачинив двері машини, і вони поїхали провідати бабусю. У лікарні він спостерігав, як медсестра вводить код на дверях відділення. Коли він лягав спати, кішка, залишившись у коридорі, почала дряпатися у двері й нявчати, тому йому довелося встати та впустити її.

Лежачи в ліжку, Костя розглядав картину на стіні. Там був намальований Ісус, Котрий стукав у чийсь двері. Батьки повісили її, аби Костя частіше згадував про те, що Христос бажає увійти в його серце. Однак цього вечора хлопчика цікавили саме двері серця. Що за двері можуть бути в серці?

«Я — двері! Якщо хто Мною увійде, то буде спасений; він увійде і вийде, і знайде пасовисько» (Івана 10:9). У деяких перекладах читаємо «двері», «ворота», а в інших — «вхід», що звучить незвично. Як може Особистість бути дверима або входом для інших?

Ще більш дивно зазвучать ці слова, якщо ми звернемо увагу на контекст.

У яку саме мить вони були сказані? У 9-му розділі Євангелія від Івана йдеться про те, як Ісус зіплив сліпонародженого. Тоді Христос уперше назвав Себе світлом, вказавши фарисеям на їхню духовну сліпоту. Далі Він пояснив, чим відрізняється той, хто входить у двері, від того, хто проникає до овечої кошари іншим шляхом (див. Івана 10:1, 2). Господь називає останніх злодіями та розбійниками. Він каже, що вівці слухаються тільки свого пастуха. Іван, описуючи Ісуса як доброго Пастиря, водночас називає Христа дверима в овечу кошару.

Що це означає? Тоді в загонах для тварин не завжди були двері чи ворота. Був прохід, поперек якого лягав пастух, так що хижак або злодій не могли увійти та вкрасти вівцю, не розбудивши пастуха. Незаконно проникнути можна було тільки через огорожу. Тому людина, яка охороняла отару, справді була «дверима».

Яке взагалі призначення дверей? Впускати та випускати когось із приміщення. Завдяки наявності дверей у приміщенні зберігається тепло взимку та прохолода влітку. Двері можна відчинити, запрошуючи зайти, а можна зачинити. Двері відокремлюють від навколишнього світу якийсь простір.

Ісус приділяє особливу увагу любові, світлу, істині. Він уважний до того, хто

звертається до Нього, або до того, хто готовий Його слухати. Христос привітно зустрів Никодима, який прийшов уночі. Він привітав натовп, який перетнув Галилейське море, щоб знайти Його. Господь заговорив біля колодязя з жінкою, яка не знала, що насправді шукала тільки Його. Ісус був готовий вислухати кожного, хто звертався до Нього, навіть якщо людина була налаштована вороже або перебувала в полоні забобонів. У своїх псалмах Давид іноді говорив Божові слова гніву. Чи чули ви про «політику відчинених дверей»? Це означає, що тебе завжди готові вислухати, не перебиваючи. Так чинить Ісус.

Зачинені двері. Біблія свідчить, що одного разу Бог зачинить двері перед гріхом, брехнею, ненавистю, заздрістю, ідолопоклонством, егоїзмом, гордістю. Люди, які живуть із цими гріхами, будуть виключені з числа тих, хто увійшов. Але Бог не бажає, щоб це сталося з нами, тому Його двері відчинені. Так було в ті дні, коли Ной благав людей увійти до ковчегу. Так Бог чинитиме до останнього дня, коли ще можна буде зробити вибір і приєднатися до народу Божого. Тоді двері зачиняться, оскільки всі охочі увійдуть, і гріх буде остаточно знищений.

Двері овечого загону зачиняють для того, щоб тварини не розбрелися. Чи зачиняв Ісус коли-небудь Своїх овець?

«Перебувай в Мені, — говорив Він, — залишися зі Мною, дозволь провадити тебе, не тікай». Іноді ми відчуваємо себе в пастці обставин, але якщо Христос спрямовує нас, ми можемо дійти туди, куди й увійти собі не могли. Ми переживемо чудові досвіди, побачимо те, чого не очікували побачити, отримаємо значно більше, ніж овечка, що перестрибнула через огорожу й утекла. Та навіть коли ми тікаємо і заплутуємося в обставинах, Ісус знаходить нас, звільняє та веде назад, додому. Він дає нам можливість розпочати все спочатку.

Двері ділять простір на «зовні» й «усередині». Скажіть, узимку ви бажаєте зберегти тепле повітря всередині чи зовні? А влітку? У холодну зиму пору ми намагаємося тримати двері зачиненими, щоб зберегти тепло всередині будинку. Улітку ми теж зачиняємо двері, щоб у дім не проникала спека.

Коли двері зачинені, вівці не можуть вийти з овечого загону, але водночас туди не можуть увійти вовки й убити їх. Ісус каже про злодіїв і розбійників, які перелізають через огорожу. У цьому світі все відбувається не так, як задумав Бог, і тут немає безпечних місць. Навіть якщо двері зачинені, може статися біда. Злочинці проникають у квартири та крадуть не тільки цінні речі, але й спокій. Ті, кого пограбували, кажуть, що їх більше мучить не жаль за вкраденими грошима й коштовностями, а відчуття невпевненості. Вони більше не відчують себе в безпеці. Хтось був у їхньому домі, торкався їхніх речей. Вони відчують себе вразливими. Те ж саме відбувається із серцем. Людина, якій ми довіряли, з якою товаришували, зраджує нас, не виконує своїх обіцянок, завдає нам шкоди, і ми відчуваємо біль.

Ісус ніколи не чинить так. Він не тільки не ламає двері, Він Сам є дверима. Це єдині двері до щастя та повноцінного життя. Ісус — відчинені двері, де нам завжди скажуть: «Ласкаво просимо!». Христос водночас є і зачиненими дверима, за якими ми відчуваємо себе впевнено. Йому можна довіряти!

Повернімося до історії про сліпо-народженого чоловіка. Фарисеї стверджували, що Ісус — грішник, адже Він зцілює у суботу. Сліпонароджений відповів, що не розуміється в цьому, але твердо знає, що був сліпим, а тепер прозрів. Фарисеї розсердилися й назвали його учнем Христа, а себе — учнями Мойсея, з якими говорив Сам Бог. Зцілений відповів: «Якби Він не був від Бога, то не міг би робити нічого!» (Івана 9:33). Фарисеї розгнівалися й вигнали його із синагоги.

Почувши про це, Ісус знайшов зціленого, знаючи, що той потребує захисту. І сам чоловік, і його сім'я перебували в сум'ятті. Той день мав би стати найщасливішим у їхньому житті, адже сталося

чудо, син прозрів, проте їх вигнали із синагоги. Христос вирішив знайти цю людину й заспокоїти її. Він немов зачинив двері перед розгніваними фарисеями, залишивши їх зовні, щоб зцілений і його родина опинилися в безпеці.

Відразу ж після цього Ісус розповів про овець і двері, назвав Себе дверима і сказав, що Його вівці знають тільки Його голос і не слухають чужих. Що сталося б зі зціленим, якби він поступився фарисеям і визнав себе винним? Він залишився б зрячим, але втратив би благословення. Проте ця людина подякувала Христу за те, що Той зробив для неї.

« Перебувай в Мені, — говорив Він, — залишися зі Мною, дозволь провадити тебе, не тікай. »

Ісус не входить з примусу. В Об'явленні 3:20 Ісус говорить: «Ось Я стою під дверима і стукаю. Якщо хто почує Мій голос і відчинить двері, то Я ввійду до нього і буду вечеряти з ним, і він зі Мною». Хто створив нас, наше серце? Хто кликав нас усе життя? Хто має всі права на наше життя? Відповідь на всі ці запитання — Ісус Христос. Та Він ніколи не застосує силу, щоб завоювати нас. Він підходить і стукає у двері, чекаючи нашої відповіді.

Яким чином Христос стукає в наше серце? Здебільшого ми досить чітко усвідомлюємо, що збираємося зробити щось таке, чого робити не варто. У нас виникає почуття внутрішнього дискомфорту. Це голос сумління, це стукіт у двері. Проповідь пастора торкнулася нас, нагадавши про вічне життя з Богом. І це життя ми повинні почати вже зараз. Проста пісня чи вчинок друга можуть бути стуком у двері нашого серця.

Іноді ми думаємо: «Ісус стоїть біля дверей! Краще прибрати дім, перш ніж відчинити. Не хотілося б, щоб Він побачив, як тут брудно». Проте Господь вже знає, що там, усередині. І тільки Він може прибрати все як слід. Якщо ми намагаємось спочатку привести своє серце до ладу, то ніколи не впустимо Христа. Є тільки одна справа, яку ми повинні виконати. «Наша робота полягає в тому, щоб відчинити двері серця й дозволити Ісусу увійти. Він стукає, щоб увійти... Можеш відчинити Йому двері? Ісус стоїть на порозі твого серця. Дозволь Йому увійти, — це небесний Гість» (Е. Уайт. Наше найвище поклонання, с. 352). Та буває так, що, відчинивши двері, ми знову беремося за свої повсякденні справи й усвідомлюємо, що знову зачинили двері серця. Ми вибачаємося і знову відчиняємо двері. Якщо

двері нашого серця завжди відчинені для Христа, невдовзі ми помітимо, що співпрацюємо з Богом і дещо нове відбувається в нашому житті.

Є ще одна цікава історія — про двері та одвірних (див. Івана 10:3, переклад І. Хоменка). Ми знаходимо її в трьох із чотирьох Євангелій. У Євангелії від Матвія 19:13, 14 читаємо, як Христос благословив дітей. А де ж тут сказано про одвірних? Прочитаємо 11-й вірш 83-го псалма. Псалмист каже, що йому настільки подобається перебувати в Домі Божому, що він готовий радше стояти біля дверей храму, аніж жити в красивому, але безбожному домі. Одвірні не були високоповажними та шанованими людьми. Це були скромні слуги. Сторож просто відчиняє та зачиняє двері, щоб люди заходили й виходили. Однак є ті, хто вважає своїм обов'язком не тільки відчиняти та зачиняти двері, але й вирішувати, хто може увійти в Дім Божий, а хто ні. Вони думають, що можна без зусиль визначити, хто гідний того, щоб ходити до Церкви, щоб Бог його прийняв, а хто ні. Учні мислили саме так (див. Матв. 19). Ісус звершував велике служіння, люди приходили звідусіль, щоб послухати Його. І чим більшим авторитетом Він користувався, тим більше пишалися учні. Коли матері прийшли за благословенням для своїх дітей, вони спробували зачинити перед ними двері. Апостоли думали, що у їхнього Вчителя немає часу, і виступили як недобрі одвірні. Адже учні самі не були дверима, ними був Ісус, і Він нагадав їм про це: «Облиште дітей і не забороняйте їм приходити до Мене» (Матв. 19:14). Своім вчинком Христос сказав: «Мої двері відчинені для тих, хто покірний і лагідний, хто думає, що нічого не заслуговує, але все ж близький до Мене».

Чи відчують себе люди поруч з нами впевнено та в безпеці? Чи відчують вони себе цінними? Ми не повинні забувати: якщо Ісус готовий прийняти кожного, то ми не маємо права вирішувати, гідна людина такої честі чи ні.

Двері, що відкривають шлях. Ісус не тільки сказав, що Він двері, але й що Він — єдиний шлях до Отця (див. Івана 14:6). Христос говорить про тих, хто, знаючи істинний шлях, намагається увійти іншим способом, «влізаючи у вікно». Таких Він називає злодіями й розбійниками, і якщо вони не змінять своїх переконань і не ввійдуть через двері, то будуть вигнані. Найбільше благословення — бачити, що Ісус — це двері в життя, і ввійти ними добровільно.

Христос — це найнадійніші двері у світі. Відчиніть двері вашого серця, прийміть Ісуса — і ви станете відчиненими дверима для інших.

Родители, хронические алкоголики, выгнали Артема из дома, когда он был еще подростком. Собственное будущее представлялось ему таким же унылым и холодным, как и улицы маленького сибирского городка, в котором они жили. Однако скоро ему открылась тайна, которая изменила его жизнь: Бог никогда не забывал о нем, ведь Он никогда не перестает заботиться обо всех нас.

Пронизывающий сибирский ветер сметал снег в громадные сугробы. Сильный мороз обжигал заплаканное лицо Артема. Повесив голову и опустив плечи, он медленно брел по темным и холодным улицам. Он знал, что через несколько минут окажется у железнодорожного вокзала. Там, в зале ожидания, он сможет хотя бы немного согреться. Мальчик больше не мог выносить то, что творилось у него дома. И отец, и мать постоянно напились. С одной стороны, его жизнь мало чем отличалась от жизни других советских школьников — изучение биологии, математики, истории. И все же в его жизни было одно существенное отличие. Большую часть времени он был вынужден проводить вне дома, стараясь не попадаться на глаза родителям. Если же это случалось, когда они были пьяны, то побои были неизбежны.

Артем не осознавал того, что в его жизни чего-то не хватает. Он был обычным подростком, который боролся за выживание. Откуда было ему знать, что даже в самые тяжелые моменты его жизни Бог, о Котором он не имел ни малейшего представления, никогда не переставал заботиться о нем, советском мальчугане из далекой холодной Сибири!

Когда Артему было девять лет, его родители развелись. Дети остались с матерью, которая почти не уделяла времени и внимания Артему и его младшей сестре Наде. У матери никогда не было постоянной работы, и она часто выпивала. Однажды, находясь в состоянии опьянения, она одела четырехлетнюю Надю, положила в карман ее палтишка свидетельство о рождении и оставила свою малолетнюю дочь на железнодорожном вокзале.

После этого отец и мать Артема стали спорить о том, кто из них должен взять на себя ответственность за воспитание

старшего сына. Никто из них не хотел брать сына к себе, однако они все-таки пришли к «взаимовыгодной» сделке. За шесть бутылок дешевого вина стоимостью чуть больше двухсот рублей мать оставила Артема у отца и навсегда закрыла за собой дверь.

Казалось, нельзя представить себе более отчаянного положения, чем то, в котором оказался Артем. Рожденный в неверующей семье, выросший в коммунистической стране, воспитанный родителями-алкоголиками, он был продан за шесть бутылок вина. Без сомнений, он был обречен с самого начала. На что еще он мог надеяться?

Но никогда не поздно начать надеяться на Бога, Который в Своем Слове обещал каждому человеку: «Не оставлю тебя и не покину тебя» (Евр. 13:5). Какими бы тяжелыми ни казались обстоятельства, какими бы горькими ни были ваши чувства, какими бы обидными ни были слова и действия окружающих, Бог никогда не оставит вас без поддержки. И, конечно же, Он не забыл о маленьком мальчике из восточной Сибири — точно так же, как Он всегда помнит и о вас.

В книге пророка Исаии мы находим еще одно обетование. Бог заверяет нас: «Не бойся, ибо Я — с тобою; не смущайся, ибо Я — Бог твой; Я укреплю тебя, и помогу тебе, и поддержу тебя десницею правды Моей» (Ис. 41:10). Хозяин Вселенной и Творец всего существующего с любовью заботится о вас. Когда вы испытываете душевные страдания или переживаете житейские невзгоды, Господь находится рядом. Именно Он укрепляет, поддерживает и помогает вам противостоять любой беде. Вы уже не обречены на борьбу с несчастьями в одиночку. Не нужно более преодолевать трудности

ПРОДАННЫЙ ЗА ШЕСТЬ БУТЫЛОК ДЕШЕВОГО ВИНА

самим. Бог приходит на помощь для того, чтобы вдохнуть в вас новые силы, — запасы Его помощи неисчислимы. Он приходит для того, чтобы заслонить вас от тяжелых ударов жизни.

Во время учебы в институте Артем вступил в комсомол. От него потребовали следить за другими студентами. Он должен был регулярно предоставлять партийному руководству подробные данные о жизни своих товарищей. К тому времени Артем уже не жил дома и потому был вынужден самостоятельно искать себе жилье. Через некоторое время он узнал, что небольшой христианской общине требовался человек для того, чтобы растапливать печь и убирать помещение для собраний. В качестве оплаты община предлагала свободную комнату для проживания.

С тех пор Артем каждую неделю сидел на заднем ряду на собраниях этой маленькой христианской общины. И хотя он был насквозь пропитан неверием, но все же внимательно слушал. Постепенно он все больше узнавал о Творце, любовь Которого не знает границ, мудрость Которого беспредельна, могущество Которого не знает преград, обетования Которого обращены к нам сегодня, как и прежде. Юноша познал Творца, Который никогда не устает заботиться о нас. И он не смог сопротивляться. Артем открыл свое сердце непреодолимой Божьей любви и стал посвященным христианином.

Жизнь — нелегкая штука. Возможно, ваша жизнь была такой же трудной, как и у Артема. Возможно, вы даже спрашивали себя: «Где же Бог?» Возможно, ваша судьба напоминает судьбу той девочки-подростка, которая недавно сказала мне: «У Бога

«И сказал Исаия: что видели они в доме твоём? Езекия сказал: видели все, что есть в доме моем; ничего не осталось в сокровищницах моих, чего я не показал бы им»
(Ис. 39:4).

Что они видели в ДОМЕ ТВОЕМ?

Царь Езекия был серьезно болен, но Господь услышал его молитву и восстановил его здоровье. Исаия сказал царю, что на нем проявится Божественная благодать, и Господь дал Езекии знак. Он сказал, что солнечная тень на лестнице дворца вернется назад на десять ступеней. Меродах Валадан, царь вавилонский, послал своих представителей поздравить Езекию с выздоровлением. Однако он имел другие намерения. Меродах Валадан хотел, чтобы Езекия стал его союзником в борьбе против Ассирии.

Обрадованный визитом посланных вавилонским царем людей, Езекия, не задумываясь, показал им весь свой оружейный дом и все, что находилось в сокровищницах. Не догадываясь, что он подвергается испытанию, Езекия потерпел неудачу. Священное Писание говорит: «Оставил его Бог, чтоб испытать его и открыть все, что у него на сердце» (2 Пар. 32:31) В то время пророк подошел к царю и спросил: «Что видели они в доме твоём?»

Тот же вопрос задают нам ангелы, когда гости уходят из нашего дома: «Что они видели в твоём доме?». То, что люди могут увидеть в нашем доме, условно разделим на три группы.

1 Дом, в котором гости в основном видят материальные блага: роскошную мебель, дорогую бытовую

технику, изысканные столовые приборы, модный современный стиль. Такие дома подобны музеям, но не более.

2 Дом, в котором посетители обращают особое внимание на людей, живущих там: на великодушного главу семьи, прекрасную или высокомерную хозяйку, детей, которые порой выходят из-под контроля и ведут себя, как маленькие тираны.

3 Дом, который производит наибольшее впечатление на гостей не вещами или людьми, а атмосферой мира и посвящения. После посещения такого дома гости укрепляются в своей вере в Бога. Они чувствуют там присутствие ангелов.

Однажды еллины, пришедшие посетить Иерусалим, обратились к ученику Христа с просьбой: «Господин! нам хочется видеть Иисуса» (Ин. 12:21). Захотят ли люди, приходящие в наш дом, увидеть Иисуса? Не разочаруем ли мы их?

Езекия упустил прекрасную возможность засвидетельствовать о Боге и о том великом благословении, которое Он дал ему. Не совершим ли и мы подобную ошибку? Давайте зададим себе вопрос: «Что видели они в доме моем?».

Зигфрид Швонц

ДОБРОГО РАНКУ!

У будинку одних багатих людей перестали молитися перед їжею. Одного разу до них в гості прийшов проповідник. Стіл накрили дуже вишукано, подали дуже смачні страви. Сім'я сіла за стіл. Усі дивилися на проповідника і думали, що тепер він помолиться перед їжею. Але проповідник сказав:

— Батько сімейства повинен молитися за столом, адже він священник у сім'ї.

Настало неприємне мовчання, тому що в цій родині давно ніхто не молився перед прийомом їжі. Батько почав пояснювати:

— Знаєте, ми не молимося перед їжею, тому що в цій молитві завжди повторюється одне і те ж. Молитви за звичкою — це пуста балаканина. Ці повторення кожен день, кожен рік анітрохи не допомагають, тому ми більше не молимося.

Проповідник здивовано подивився на всіх, але тут семирічна дівчинка сказала:

— Тату, невже мені не потрібно більше щоранку приходити до тебе і говорити «Доброго ранку?»

Марк Финли

► так много дел! Наверное, Он просто забыл обо мне».

Нет, друзья, Бог не забыл о вас! И несмотря на то, что у Него действительно много дел, Он всегда помнит о вас. Пророк Иеремия так говорит о Боге: «Издали явился мне Господь и сказал: любовью вечною Я возлюбил тебя и потому простер к тебе благоволение» (Иер. 31:3).

Мне очень близок этот образ Бога, Который с вечною любовью простирает ко мне Свое благоволение. Может быть, и в вашем воображении возникает тот же образ? Может быть, вы также представляете себе, как Он стоит перед вами, протягивая руку и приглашая подойти к Нему? Если дьявол будет искушать вас, пытайтесь пред-

ставить Бога как карающего судью, поджидающего, когда вы оступитесь, чтобы наказать вас, то вспомните этот библейский текст. На самом деле Господь с любовью приглашает нас приблизиться к Нему и простирает к нам Свое благоволение.

НЕОБЫЧНЫЙ ДЕНЬ

Наступала очередная суббота. Нужно было вовремя закончить уборку дома, приготовить еще два блюда для праздничного обеда и привести себя в порядок. И так каждую пятницу.

Подметая комнату, я размышляла о том, что Бог создал субботний день для того, чтобы он был особенным и неповторимым. Почему же со временем она становится обыденным днем? Так хочется вновь и вновь ощутить на собственном опыте преимущества этого дня, записанные в Исаии 58:13, 14: *«Если ты удержишь ногу твою ради субботы от исполнения прихотей твоих во святой день Мой, и будешь называть субботу отрадой, святым днем Господним, честуемым, и почишь ее тем, что не будешь заниматься обычными твоими делами, угождать твоей прихоти и пустословить: то будешь иметь радость в Господе, и Я возведу тебя на высоты земли и дам вкусить тебе наследие Иакова».*

Перечитав этот текст еще раз, я остановилась на словах «не будешь заниматься обычными делами». Что это значит лично для меня?

В самом начале существования нашей Земли Бог показал нам пример, как соблюдать субботу: *«Ибо в шесть дней создал Господь небо и землю, море и все, что в них, а в день седьмой почил»* (Исх. 20:11). Господь тоже оставил Свои обычные дела — сотворение земли, моря, животных, птиц, рыб и т. д. — и после этого наступила суббота.

Мне всегда нравилось представлять Бога как Великого Художника, Который профессионально и изящно прорисовывал каждое дерево и травинку на нашей планете. Когда художник пишет картину, он часто сосредоточивает свой взор на отдельных деталях, тщательно передавая на бумаге их форму и объем. Для того чтобы каждая деталь гармонично смотрелась на холсте, ему необходимо время от времени отходить и смотреть на всю картину в целом. В этом случае он может заметить неточности, которых не видел раньше, или же с удовлетворением отметить, что картина написана хорошо.

Сотворив все детали нашей планеты, Господь остановился на некоторое время, чтобы посмотреть на картину в целом. Вот каким был Его результат: *«И увидел Бог все, что Он создал, и вот, хорошо весьма»* (Быт. 1:31).

Для того чтобы оценить прожитую нами неделю, нам необходимо перестать обращать внимание на детали и взглянуть на картину в целом. Вот почему Бог дал нам повеление: *«Не занимайтесь никакой работой»* (Иер. 17:22). Другими словами, нужно отвлечься от определенных поступков, дел и мыслей, которые сопровождали нас каждый день, и проанализировать всю неделю. Только в этом случае мы

сможем увидеть, что еще нам необходимо исправить, чтобы картина нашей жизни была прекрасной. Но мы заметим не только недостатки и проблемы. Бог покажет нам наши достижения и победы. Тогда вместе с нашим Творцом мы сможем сказать: «Хорошо весьма».

Всего этого можно достичь, общаясь в этот день с Богом. *«Суббота должна быть днем благословения для нас, днем, когда мы можем отложить все наши мирские дела и сосредоточиться на Боге и на небе»* (Э. Уайт. Воспитание детей, с. 529). *«Суббота является памятником творения, и в этот день у нас есть возможность знакомиться с Богом, наблюдая за Его делами»* (Э. Уайт. Воспитание, с. 250).

Помните, что каждый субботний день является отличной возможностью посмотреть на картину вашей жизни в целом, отвлекаясь от деталей! Используйте это время для того, чтобы с Божьей помощью увидеть недостатки, с которыми вам предстоит бороться на следующей неделе, и восхититься чудесными победами, одержанными вами посредством силы Духа Святого. Пусть этот святой день всегда приносит вам радость и благословение!

Марина Становкина

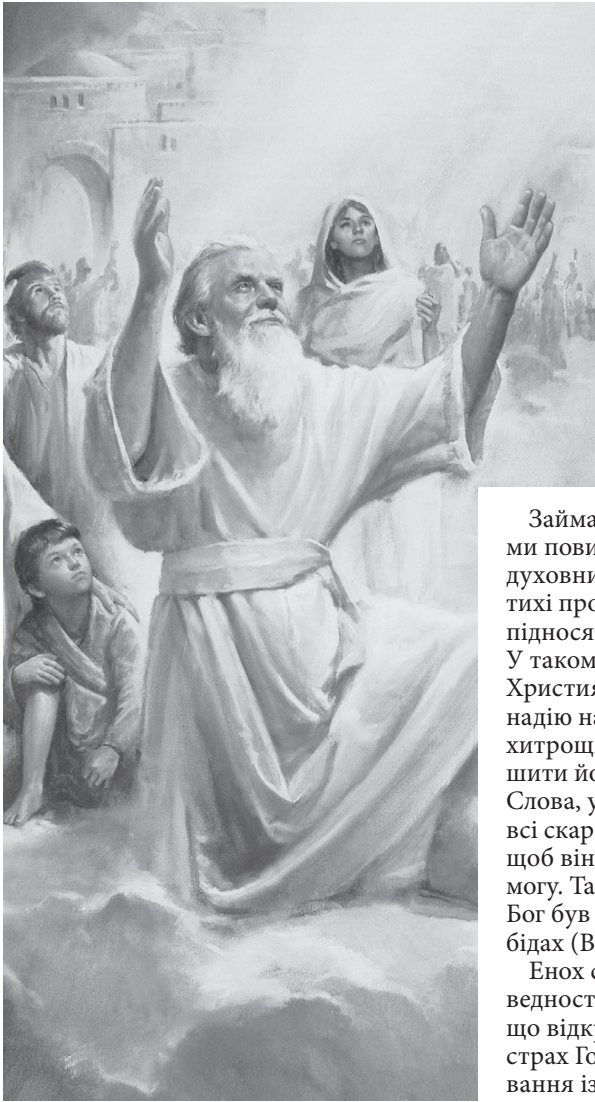
ЧИ ТИ ХРИСТІЯНИН?

Чимало людей вважають себе християнами лише тому, що дотримуються певних богословських догм. Але вони не втілюють істини в практичне життя. Вони не повірили в неї і не полюбили її, тому їй не отримали сили та благодаті, котрі приходять через освячення істиною. Люди можуть визнавати віру в істи-

ну, але якщо це не робить їх щирими, добрими, терплячими, вибачливими і духовними, така віра буде прокляттям для них, а через них — прокляттям для світу. Праведність, якої навчав Христос, — це узгодження серця і життя з явленою Божою волею

Е. Уайт. Христос — надія світу, с. 310.

Я ХОЧУ ПОМОЛИТИСЯ З ТОБОЮ!

Я хочу переконати кожного працівника в Божому винограднику в необхідності постійної, серйозної молитви. Вони не можуть постійно стояти на колінах, але вони можуть звертати серце своє до Бога. Так Енох ходив з Богом (Рев'ю енд Геральд, 10 листопада 1885 р.).

Займаючись щоденною роботою, ми повинні в молитві звертати свій духовний погляд до Неба. Наші тихі прохання, подібно до фіміаму, підносяться до престолу благодаті. У такому разі ворог відступає. Християнин, чиє серце покладає надію на Бога, непереможне. Жодні хитрощі лукавого не в змозі порушити його мир. Усі обітниці Божого Слова, уся сила Божої благодаті і всі скарби Неба дані йому для того, щоб він міг отримати славну перемогу. Так ходив Енох перед Богом, і Бог був з ним як скорий Помічник у бідах (Вісті для молоді, с. 249).

Енох став проповідником праведності, розповідав людям про те, що відкрив йому Бог. Люди, маючи страх Господній, шукали спілкування із цим святим мужем, щоб

вислухати його повчання і помолитися з ним.

Невтомно проповідуючи, Енох ані на мить не втрачав зв'язку з Богом. Чим важчою і нагальнішою була його праця, тим щирішими і наполегливішими були його молитви. Він і надалі, час від часу, залишався на самоті, відокремившись від людського товариства. Провівши деякий час серед людей, для добра котрих трудився, навчаючи їх словом і прикладом, він на певний час залишав їх, щоб побути на самоті, відчуючи голод і спрагу за Божественним знанням, яке міг дати тільки Сам Бог (Патріархи і пророки, с. 86, 87).

Щиро бажано, щоб люди шукали спілкування з кожним з нас, хоча би, щоб помолитися разом з нами.

ХРИСТИЯНСЬКА ОСЕЛЯ

В одній східній країні молоду жінку запросили провести свята в християнській сім'ї. Після завершення свят господиня запитала свою гостю, чи сподобалося їй у них. «Мені дуже сподобалося! Ваш будинок дуже гарний! Проте, — зауважила вона, — я відвідувала вашу церкву і бачила, як ви поклоняєтеся вашому Богові, та чомусь я не побачила Його у вашій оселі».

Сьогодні чимало християнських осель є світськими, там не присутній Бог. Люди потрапляють у пастку, намага-

ючись вижити в метушні цього світу. Чимало людей перебувають у стані постійного стресу й напруження, і це стримує їх від того, щоб прямувати за Богом. Вони дивляться телевізійні програми та «мильні опери» з невідомим інтересом. Щодня люди роблять вибір між розвагами та проведенням часу з Богом. Дім часто не є для сім'ї місцем перебування Господа і поклоніння Йому.

Обов'язок і привілей батьків — навчати своїх дітей, як жити у Христі. «Ми повинні вести своїх дітей у

правильному напрямку, обережно, розумно й ніжно провадити їх дорогою християнського служіння. Нас поєднує з Богом священне зобов'язання виховати своїх дітей на служіння Йому. Отож, першочерговий обов'язок — дати їм необхідне виховання й оточити відповідною атмосферою, щоб вони могли обрати для себе життя в служінні Богові» (Е. Уайт. Християнська родина, с. 484).

А чи є Бог у вашій оселі?

СКАЖИ МІСТАМ: «ОСЬ БОГ ВАШ!»

В Українському гуманітарному інституті в м. Бучі з 8 по 12 січня пройшла пасторська конференція під гаслом: «Скажи містам: "Ось Бог ваш!"», присвячена місцю Біблії в системі цінностей сучасного мегаполіса. Були присутні 442 пастора, богослужіння та семінари для яких провели богослови із всесвітньої Церкви АСД.

П'ятиденна програма мала на меті навчання пасторів, збагачення їх актуальними знаннями в умовах мінливого світу та зміцнення єдності Церкви. Серед тем, які у своїх семінарах і проповідях висвітлювали спікери, були питання, що стосуються ефективного євангельського служіння, особливостей віровчення адвентистів та церковної історії.

Відкриваючи зустріч, Михайло Камінський, секретар пасторської асоціації ЄАД, нагадав, що Біблія — не просто інструмент проповіді, а джерело особистого духовного життя. Найчастіше проблема пасторів, як і рядових членів Церкви, у тому, що вони зупиняються на досягнутому. Але Святе Письмо закликає їх постійно навчатися, зростати у вірі та застосовувати отримані знання на практиці. Як і в спорті, у духовному житті неможливо досягти хороших результатів, не розвиваючи свій потенціал.

Віктор Алексеєнко, президент УУК, відповідно до теми конференції представив розуміння специфіки роботи Церкви у великих містах: «Людина з мегаполіса дуже вимоглива й очікує: якщо ви запросили її куди-небудь, то у вас є чим її здивувати. Тому, проголошуючи Божу вістку, необхідно максимально якісно використовувати ті інструменти євангельського служіння, які ми маємо. У їхньому числі — суботні богослужіння,

які повинні бути добре організованими, актуальними та надихаючими; соціальне служіння; телеканал «Надія», завдяки якому близько 3,5 млн глядачів знайомляться з християнськими цінностями; санаторії та медичні центри, навчальні заклади, створені Церквою. Саме завдяки їхній якісній роботі ми можемо розповісти жителям сучасного міста про люблячого Бога».

Ганун Діоп, доктор філософських наук, директор відділу ГК зі зв'язків з ООН, говорячи про місію християн, наголосив, що вона повинна відображати місію Сина Божого під час Його земного життя. Також він розповів про своє служіння як представника Церкви АСД при взаєминах з християнськими деномінаціями та іншими організаціями, у тому числі з ООН, і пояснив, навіщо Церкві потрібно мати таке представництво. «Бог закликає християн, перебуваючи в суспільстві, зберігати

свою самобутність, — зауважив він. — Ідеться не про компроміс із гріховними явищами. Адже адвентисти є людьми надії, які очікують Приходу Ісуса Христа на нашу землю, і вони вже сьогодні хочуть зробити світ кращим місцем для життя. Церква АСД, яка налічує близько 20 млн членів, піклується про здоров'я (у світі нараховується 175 адвентистських госпіталів і 269 клінік), якість освіти (близько 2 млн студентів щорічно навчаються у закладах, що належать Церкві), надає гуманітарну допомогу нужденним (ADRA діє в 120 країнах світу), відстоює релігійну свободу та права людини. Ця Церква по-справжньому залучена в життя суспільства. Але ми більше, ніж просто група людей, яка займається добрими справами. Місія адвентистів — жити в цьому світі відповідно до віри в Другий прихід Христа та непорушність Його морального Закону».

Данієл Дуда, директор Відділу освіти Транс-Європейського дивізіону, говорив про Адвентистську церкву як про рух переосмислення і пояснив, навіщо періодично потрібно новим поглядом дивитися як на саму Церкву, так і на її служіння. Особливість Божої Церкви — в Ісусі Христі, адже Його вчення не існує окремо від Нього, воно виникає з того, Ким Він є. Тому мета церковного віровчення — поглибити відносини віруючих

із Христом. І коли церква переосмислює себе та свій шлях, важливо не боятися нових запитань, не повертатися назад, а, зберігаючи єдність, рухатися вперед, до глибшого розуміння істини.

Євген Зайцев, директор Інституту біблійних досліджень ЄАД, розкрив тему впевненості в спасінні. Він говорив, що Велика боротьба не закінчилася на хресті, вона продовжується в нашому житті, адже ми постійно робимо вибір. Спасіння — це не статична точка, а динаміка, постійний досвід.

Під час зустрічі, присвяченій ситуації на сході України, присутні молилися про становище Церкви на східних теренах і почули про ту допомогу, яку надають адвентисти нужденним в межах проекту «Східний ангел». Лев Вертило, президент Східної місії, подякував усім, хто відгукнувся на потреби жителів Донбасу: «Ми відчули, що головне в цій складній ситуації — єдність Церкви. Якщо вона є, тоді для віруючих, незважаючи на небезпеку воєнного часу, відкриваються великі можливості».

Складність нашого часу — у мінливості життя суспільства. Церква повинна встигати, щоб досягнути визначених Святим Письмом цілей. На цій конференції звучали відповіді на запитання, які диктує сучасність, щоб пастори заздалегідь побачили вирішення тих проблем, з якими вони, можливо, зустрінуться вже в найближчому майбутньому. Ми повинні розуміти потреби людей, серед яких живемо, і те, які можливості пропонує нам Церква. Адже урбанізація пов'язана з певними проблемами: з одного боку, люди прагнуть мати престижну роботу в місті й отримувати задоволення від розваг, але з іншого — з'являється безліч проблем, насамперед у сім'ях. Суспільство часто не звертає на це уваги, але християни можуть допомогти цим людям, підтримати їх, звернути їхній погляд на духовну сферу життя, сказати їм, що Бог їх любить і бажає кожному з них подарувати спасіння.

Гнат Меренков
фото Юрія Кузьменка

ЕСЛИ ТЕБЕ ТЯЖЕЛО, ТО ПОЙ!

В 2014 году мы со своей семьей приняли очень важное решение. Оно связано с выбором жизненного направления. Мы выбрали пасторское служение, точнее сначала учиться на богословском факультете. Это было серьезное решение. После этого мы с супругой Машей ожидали каких-то перемен в жизни, чувствовали, что должно что-то произойти. И нечто произошло.

Было лето. Я готовился к вступительным экзаменам на богословский факультет и параллельно работал. Супруга с детьми уехала в деревню отдыхать. У нас с Машей была мечта, и я хотел все лето усиленно работать, чтобы собрать необходимую сумму для осуществления мечты еще до того, как начну учиться. Я откладывал деньги. К тому же у меня дома хранились средства, необходимые, чтобы выплатить зарплату сотрудникам. У меня было приподнятое настроение. Ведь когда понимаешь свое предназначение, что это Божья мечта относительно тебя, тогда посещает чувство удовлетворения. Я был счастлив.

Была пятница. Я шел домой, купил продукты, чтобы отпраздновать субботу. Подошел к своей квартире, а у нас в общем коридоре часто не было света. Я взял ключи, пытаюсь найти замочную скважину, но понял, что ее нет. Чувство было, будто сквозь землю проваливаюсь. Открыв двери, я сразу пошел посмотреть, все ли деньги на месте. Чувство усугубилось, когда понял, что их нет. Это была большая сумма. Я не понимал, почему так произошло, и спрашивал Бога: «Почему, Боже? Ты ведь знаешь, для чего эти деньги предназначались?». Начало субботы я встречал с милицией.

Когда все ушли, я понял, что передо мной стоит выбор: довериться Богу или поддаться тем чувствам, которые одолевают в подобных

ситуациях. По Божьей милости я выбрал первое. Помню, мама еще в детстве говорила: «Если тебе тяжело, то пой». Я решил попробовать. Взял сборник «Псалмы Сиона», нашел псалом №3 «Славьте Бога». Я пел его и плакал. Но у меня появилось чувство, что все будет хорошо. У вас было такое чувство? Вы все потеряли, а Бог говорит, что все будет хорошо.

Все закончилось удивительно. Буквально через неделю мне вернулась вся сумма украденных средств, даже чуть больше. Один друг сам предложил мне деньги. Это было великое чудо, еще одно могущественное подтверждение, что мы с моей семьей на правильном пути.

За эти несколько дней Бог открыл мне больше, чем за все предыдущие годы. Господь показал, что, сколько у тебя ни было бы денег, в один момент ты можешь их потерять, куда бы ты их не прятал. Но если ты доверяешь свою жизнь Богу, Он сотворит чудо и даст тебе то, что нужно, и даст с избытком, чтобы прославлено было Его имя. Для нас это было большим счастьем! Это может стать большим счастьем и для вас. Уповайте на Бога и только на Него одного!

Олег Боков

«СЧАСТЛИВЫ ВЫ, ЧТО НЕ ВИДЕЛИ ВОЙНЫ»

Дорогие братья и сестры, благодарим Бога и всех, кто молится и помогает материально в непростых испытаниях каждому, кто живет в неспокойном регионе Украины в тревоге и ожидании мира, но с верой и надеждой на Господа.

Донецкая восьмая община — это небольшая группа на окраине города. Когда началась война, верующие вынуждены были разойтись кто куда из-за неспокойной обстановки в районе Дома молитвы. В городе остались только большие общины. Наша сестра Татьяна живет в Марьинке, где очень сложная ситуация, много разрушений и постоянная опасность для населения.

Это произошло летом. Татьяна поехала к дочери в микрорайон Донецка «Текстильщик» и задержалась там. И хорошо, что так сложились обстоятельства, потому что ночью начался сильный обстрел. В результате были повреждены системы энергообеспечения, газоснабжения, некоторые дома были разрушены, в том числе и хлебопекарня. Во время обстрела погибли мирные жители. Татьяна очень благодарна Богу за то, что Он побудил дочь уговорить ее остаться на ночь. Дом соседей был поврежден, а от взрыва в квартире сестры Тани вылетели окна, и всех жителей эвакуировали. До сих пор в том доме никто не живет.

При всех ужасах войны, как это ни странно, есть и положительные истории, которые при других обстоятельствах могли бы не произойти. Четыре года Людмила приходила на наши богослужения, но крещение не прини-

мала. Всегда находились причины. Но с началом войны Люда искала возможность заключить завет с Господом и сделала это 21 декабря в Мариуполе.

Война всем принесла проблемы: в душе не было покоя от тревожных мыслей, неизвестности. Многие искали и ищут возможность уехать на некоторое время, надеясь, что вскоре все будет хорошо. Некоторые возвращаются назад. Я решила проводить братьев и сестер, которые перестали посещать церковь, чтобы помочь им справиться хотя бы с некоторыми проблемами. Я приносила им гуманитарную помощь, которую нам передавали для общин Донбасса. Посещали и одного из братьев второй общины. У его жены онкологическое заболевание, и я помогла ей обследоваться в больнице. В ожидании очередного обследования мы много беседовали о Боге, она успела полюбить Господа, принять Его как своего Спасителя и почилла, мы надеемся, в Господе.

Мы благодарим Бога, что живы, что дома наши целы, кроме единственного случая разрушения дома сестры, принявшей крещение 14 июня. Однако мы верим, что и этот случай по воле Всемогушего может обратиться в Его славу. Дом этой пожилой сестры полностью сгорел в августе. Члены Церкви беспокоились и молились,

чтобы это испытание не оттолкнуло ее от Бога. Но, к нашей радости, сестра активно разносит христианские газеты жителям Донецка.

25 лет назад, когда был жив отец моего мужа, он говорил: «Счастливы вы, что не видели войны». Он служил санитаром во время Второй мировой войны. Будучи крещеным адвентистом, Иван Федорович был призван на фронт. Он отказался брать в руки оружие по своим религиозным убеждениям. Во время войны он многих раненых вынес из поля боя и часто видел руку Божью не только в своей судьбе, но и в историях жизни тех, кто воевал. Теперь настала наша очередь увидеть войну, как она есть. Бывало, ходили на работу под грохот взрывов. Порой и во время богослужения в субботу начинались сильные обстрелы, из-за чего не было слышно пастора. Несмотря на то, что дома вокруг Дома молитвы неоднократно повреждались, место, посвященное нашему Господу, практически не пострадало.

Бог посылает ангелов на защиту Своих детей. Мы благодарны Ему за это. И ваших молитв не забудем никогда, вспоминая с благодарностью все то доброе, к чему побуждает вас наш Небесный Отец.

Юлия Куриляк

Сьогодні для багатьох зачинені двері асоціюються з невдачею, відмовою, глухим кутом, а відчинені — з успіхом і досягненнями. Особливо засмучують зачинені двері, коли довго та безрезультатно шукаємо роботу; коли хтось із рідних серйозно захворів, а коштів на лікування немає і нізвідки взяти; коли тривалий час просиш у Бога про вирішення якоїсь серйозної проблеми, а на душі відчуття, начебто постійно б'ється об зачинені двері.

ЗАЧИНЕНІ ДВЕРІ — ЦЕ ЩАСТЯ!

Звісно, як і всім, мені також доводилося відчувати розгубленість і пригнічення в таких ситуаціях. Утім, з роками я почала розуміти, що не всі відчинені двері в житті сприяють мені на добро і що не завжди погано, коли Бог так по-особливому відповідає на мої молитви: Він просто оберігає мене від гіршого розвитку подій.

Ситуація, яка трапилася зі мною якраз напередодні нового 2015 року, була для мене насправді щастям! Щоразу, виходячи вранці з дому й зачиняючи двері, ми очікуємо застати їх зачиненими, коли повертаємося. Ми навіть не задумуємося, що може трапитися за нашої відсутності.

Щоранку ми молимося, досліджуємо Слово Боже, ранкові читання, доручаємо своє життя Богові. Так і я завжди робила. Та коли я востаннє орендувала кімнату в однієї жінки із церкви, я звернула увагу на те, що перед виходом з дому вона щоразу молилася, щоб Бог охороняв її квартиру, за справність комунацій у себе та в сусідів, щоб не сталося ніякої побутової аварії. Я подумала тоді, що це

непогана ідея, і вирішила впровадити її у своє життя. І, вже живучи у своєму помешканні, виходячи з квартири, я щоранку прошу, щоб Бог охороняв мою оселю. Адже Господь обіцяв благословляти не тільки нас, але й наше помешкання: «Прокляття Господнє на домі безбожного, а мешкання праведних Він благословить» (Прип. 3:33).

Тоді був звичайний день, наповнений справами, турботами, служінням. Повернувшись додому, я дістала ключі, щоб відчинити перші вхідні двері. У думках були різні плани на вечір: приготувати вечерю, поспілкуватися з друзями, провідати батьків, дочитати цікаву книгу. Та раптом я зрозуміла, що замок зіпсований. Я здивувалася, адже вранці він був справним. Узялася за ручку дверей, а вони самі відчинилися. Усе свідчило про те, що хтось побував у моєму домі. Страх і відчай наповнили серце. Хто був у такій ситуації, розуміє мій стан, коли серце починає битися вдвічі швидше. Різні думки змінювали одну, але рука автоматично тягнулася до ручки інших дверей. Я була шокована, коли

другі двері виявилися зачиненими. Спочатку промайнула думка, що злодії вже побували у квартирі й просто, щоб не так було помітно, зачинили після себе внутрішні двері. Звісно, це наївна думка, вони так не роблять. Я перевірила — у квартирі все було на своїх місцях. Я ще раз уважно роздивилася замок других дверей. Не було слідів того, що хтось намагався їх відчинити. Наче злодіїв щось налякало, і вони не встигли здійснити свій задум.

Я знала, що саме Бог зберіг мене від зайвого стресу, а моє майно — від крадіжки. Тож у моєму випадку, коли другі двері моєї квартири виявилися зачиненими, — це щастя! Звісно, ще певний час я відчувала тривогу, але було дуже радісно усвідомлювати, що Бог виконує Свої обітниці. «Ангел Господній табором стає кругом тих, хто боїться його, — і визволяє їх» (Псал. 34:8).

Ніколи не будуйте свої плани без Бога, інакше вашому серцю стане боляче.

Лідія Власик

Без Бога нація — толпа, Об'єднанна пороком, Или слепи, или глупа, Или, что еще страшней, жестока. И пусть на трон взойдет любой, Глаголющий высоким слоном. Толпа останется толпой, Пока не обратится к Богу!

БЕЗ БОГА НАЦИЯ — ТОЛПА!

На днях я беседовав со своїми преподавателями. Мы говорили о том, что сегодня происходит в мире и о многом другом. Я стоял и думал: как же им сказать о Боге и об истинной причине всех бед? Я понимал, что это нужно сделать осторожно, ведь они люди неверующие, и вдруг я вспомнил последнюю строчку одного стиха. Я очень сожалел, что не выучил его, но решил помолиться: «Боже, напости мне стих, которого я не знаю. Аминь». Через некоторое время

все слова стиха пришли мне на память, и я смог рассказать его преподавателям. Это было великое чудо для меня, ведь я читал тот стих всего несколько раз. Слава Богу! Для Него нет ничего невозможного! Я еще раз убедился в удивительном могуществе моего Господа!

Алексей Казинский

ПОДАРОК

В одном поселке Японии жил старый мудрый самурай. Однажды, когда он вел занятия со своими учениками, к нему подошел молодой боец, известный своей грубостью и жестокостью. Его любимым приемом была провокация: он выводил противника из себя, и тот, ослепленный яростью, принимал его вызов, совершал ошибку за ошибкой и в результате проигрывал бой.

Молодой боец начал провоцировать старика, но тот оставался невозмутимым и продолжал занятия. В конце дня раздраженный и уставший

молодой боец ушел восвояси.

Ученики, удивленные тем, что старик вынес столько нападок, спросили его:

— Почему вы не вызвали его на бой? Неужели испугались поражения?

Старый самурай ответил:

— Если кто-то подойдет к вам с подарком и вы не примете его, кому он будет принадлежать?

— Своему прежнему хозяину, — ответил один из учеников.

— То же самое касается зависти, ненависти и ругательств. До тех пор, пока вы не примете их, они принадлежат тому, кто их принес.

НОВИЙ СЕЗОН

ДИВІТЬСЯ НА ТЕЛЕКАНАЛІ «НАДІЯ»

БІБЛІЯ
ПРОДОВЖУЄ
ГОВОРИТИСУБОТА
21:00

Запрошуємо всіх до вивчення дивовижної Книги, про яку Авраам Лінкольн якось сказав: «Я переконаний, що Біблія є найкращим подарунком, яким Бог наділив людину. Усе найкраще від Спасителя світу передається нам через цю Книгу».

Телефон гарячої лінії
0 800 30 20 20
БЕЗКОШТОВНО по Україні

Шукайте ТК «Надія» в кабельних мережах, Інтернеті hope.ua і на супутнику Astra 4A: 5° сх.д., 12 284V, SR 27.500, FEC 3/4

Щомісячна газета
«Адвентистський
вісник» видає
Церква АСД
в Україні

Директор видавництва «Джерело життя» Василь Джулай
Головний редактор видавництва «Джерело життя» Лариса Качмар
Відповідальний редактор газети «Адвентистський вісник» Лідія Власик
Редакційна колегія: В. Алексеєнко, Л. Волощук, С. Носов
Над номером працювали: Г. Борисовська, Л. Шаповал, Ю. Смаль

Адреса: 04071, Київ,
вул. Лук'янівська, 9/10 – А
dzherelo@ukr.net
www.lifesource.com.ua
тел. (044) 467-50-72

Газета виходить у перших числах кожного місяця. Розповсюджується через конференції.